

[Finansministeren.]

Medlem ventede jo heller ikke noget Svar, og derfor kan jeg ganske roligt slutte med disse Udtalelser.

Bjerring: Som Tjenestemand maa jeg sige, at det har glædet mig at høre, at adskillige af de ærede Talere har rost Tjenestemændene for Klogskab — altsaa næst efter Rigsdagsmændene —, og jeg vil derfor antage, at naar man baade er Tjenestemand og Rigsdagsmand, maa man være ganske fænomenal. Man har rost dem for Samfundssind og Offervilje og mange andre gode Egenskaber, og jeg, der har noget Kendskab til Tjenestemændene og selv er Tjenestemand, finder selvfølgelig ingen Anledning til at gøre Indsigelser.

Det, der bringer mig frem, er nogle Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, som drog en Sammenligning mellem Forholdene i 1927 og nu. Hvorledes var da Forholdene i 1927? De var af den Beskaffenhed, at den daværende Finansminister fremsatte Forslag om et Forsørger-tillæg, som vilde betyde en Nedgang i Tjenestemændenes Indtægter paa 28 Mill. Kr. Hele dette Forslag blev skarpt afvist af Tjenestemændene ud fra den Betragtning, at det var Arbejdet, der skulde betales, og at de Forsørgerpligter, vedkommende Tjenestemand eventuelt havde, ikke skulde lægges til Grund for Lønninger og Lønreguleringer. Som sagt, dette Forslag blev skarpt afvist fra Tjenestemændene og fra samtlige Tjenestemandorganisationer, og derefter kom der en Forhandling i Stand med en vis Del af Tjenestemændene, de saakaldte Embedsklasser, og der opnaaedes et Forlig, hvorefter Tjenestemændene forlods skulde afgive 3 Portioner af Dyrtidstillægget og 10 pCt. af Konjunkturtillægget uden Hensyn til, hvorledes Pristallet var. Denne Overenskomst blev sluttet med den ene Side af Tjenestemændene, og man optog overhovedet ingen Forhandlinger med den øvrige Del af Tjenestemændene. Da disse henvendte sig til Finansministeren, fik de den Besked, at Forhandlingerne var tilendebragt, og at der var naaet et Resultat, og i dette Resultat kunde intet ændres.

Der er en meget væsentlig Forskel herpaa og paa det, der sker i Dag. Nu er der optaget Forhandling med Repræsentanter for samtlige Tjenestemandorganisationer, og man har faaet Tilslutning fra alle Sider. Endvidere maa det erindres, at den Nedskæring, som blev foretaget i 1927, hvorved Staten indtjente 20,1 Mill. Kr., fulgte efter en Nedgang i 1926 i Dyrtids-

tillægget og Konjunkturtillægget, der betød 25 Mill. Kr., og i Perioden fra 1922 til 1927 var Dyrtidstillægget gaaet ned fra 52 Mill. Kr. til 22 Mill. Kr. og Konjunkturtillægget fra 51 Mill. Kr. til 25 Mill. Kr., saa der var kort Tid i Forvejen foregaaet en stærk Nedgang i begge Tillæg. Til Trods derfor tog man ikke engang et Aar efter yderligere 20 Mill. Kr. Siden vi fik Lønningsloven af 1931, har der mig bekendt ikke været nogen Nedskæring af Tjenestemændenes Lønninger, saa Forholdet kan ikke nu ses paa Baggrund af en umiddelbart foregaaende Nedgang i Lønningerne, saaledes som det kunde i 1927.

Ogsaa jeg for mit Vedkommende finder det klogt af Tjenestemændene, at de er gaaet ind i denne Forhandling med Finansministeren, at de har erkendt de vanskelige Tider, vort Land er inde i i Øjeblikket, og har stillet sig imødekommende over for den Henstilling, der er kommet fra Finansministerens Side. Men det er ogsaa forkert, naar det ærede Medlem vil hævde, at Tjenestemændene ikke tidligere har haft Øjet aabent for de Vanskeligheder, som Landet til forskellige Tider har været inde i. Jeg skal minde om, at 14 Dage efter Krigen Udbrud i August 1914 skrey man i Jernbaneforbundets Medlemsblad „Jernbanetidende“ den 15. August 1914 følgende, som jeg med den højttærede Formands Tilladelse vil citere:

„Der er i det hele taget nu Brug for den Samfundsfølelse, som alle gode Borgere bør være i Besiddelse af: De grimme Udslag af at hytte sit eget Skind, vi har set i disse Dage, hvor enkelte Kapitalister søger at tjene Penge paa Ulykken, og ængstelige Sjæle trækker Penge ud af Omsætningen, forsyner sig med Fødemidler o. s. v. langt ud over det rimelige Behov, er Udtryk for et slet Borgerskab. Vi Tjenestemænd har maaske her større Pligter end de fleste andre til at bevare Roen, til at se bort fra private Interesser for at fremme det heles Vel. Lad os da i denne tunge Tid, der kommer for vort Samfund, sætte Samfundshensynet i første Række, udfylde vor beskedne Plads med Ære og med Klogskab, Sparsommelighed og ved godt Arbejde søge at afbøde Følgerne af de Ulykker, Verdens mægtige har ført ind over vor Samtid.“

Det var det, Tjenestemændene sagde i 1914, nogle Uger efter, at Krigen var brudt ud. Da opfordrede de til det rette Samfundssind, til at gøre sit Arbejde paa bedste Maade og være med til at skaffe Samfundet